Розділ 1

– Я можу завести собаку? – Денні, який, сидячи на підлозі, грався конструктором лего, з надією подивився на маму.

Іді витягнула з рота шпильку й зітхнула:

– Денні, ти ж знаєш, що домовласник не дозволяє тварин. А крім того, я не маю часу доглядати за собакою.

– У мене є час, – відповів малий.

– Навіть якби «Істерн Істейтс» дозволяли тримати хатніх тварин, Денні, ти ще недостатньо дорослий, щоб самостійно вигулювати собаку.

Іді здригнулася на думку, що її восьмирічний синочок гулятиме вздовж річки без супроводу. Торік річка вийшла з берегів і затопила котеджі, що тягнулися вздовж неї, й усіх, хто там мешкав, довелося евакуювати. Небезпечні ті річки…

– А як щодо кошеняти? – запитав малий. – Котів не потрібно вигулювати.

Боже, як він старався…

– Вибач, Денні, але я не можу дозволити, щоб кіт подряпав кігтями тканини.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Вона махнула рукою в бік гори мережива та шовку, що вкривала маленький столик у вітальні. Іді постійно працювала одночасно над щонайменше трьома дорогими весільними сукнями або сукнями подружок нареченої.

– Ти можеш тримати їх у своїй кімнаті й зачиняти туди двері. А я стежитиму, щоб кіт і близько не підійшов.

– Денні, коти залазять скрізь. Їх не зупинити. І ти ж знаєш, що я люблю тримати вікно в спальні відчиненим.

– Я стримаю, – сказав хлопчик, енергійно киваючи головою. – Мері буде домашньою кицькою й ніколи не виходитиме надвір, тож ти зможеш відчиняти вікно і вона ніколи не залізе в нього знадвору.

– Мері? Ти дав кішці ім'я ? – запитала Іді, і на її подив, Денні почервонів до самісіньких коренів пісочно-білявого волосся.

Він похилив голову, зосереджуючись на лего, і пробурмотів:

– Дав би.

Іді всміхнулася:

– А що як це буде хлопчик?

– Не буде. – Хлопчик був непохитний. – Бо Мері – це дівчинка.

– У твоєму класі є дівчинка на ім'я Мері?

Денні помовчав, а потім пробурмотів:

– Так.., – а буряковість обличчя змінилася двома яскраво-рожевими плямами на щоках.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Іді здогадалася, що її маленький хлопчик закохався. О, як мило: перше кохання. Іді встромила ще одну гостру шпильку в білий шовк, слідуючи ледь помітній лінії кравецької крейди, ошелешена раптовою хвилею туги, що накотила на неї: її синочок надто швидко росте, він іще недовго залишатиметься дитиною, а що тоді станеться з нею? Він покине її заради друзів і дівчат, воліючи їхнє товариство, а їй залишиться наймана праця й уявна кицька на ім'я Мері.

– А якби нам дозволили завести собаку, ти б теж назвав її Мері? – поцікавилася Іді.

– Так.

– А якби це був… – Вона вдала, що замислилася. – А якби це був хом'ячок?

Денні помовчав, а потім кивнув, не піднімаючи голови і не відводячи погляду від конструктора.

– Кролик?

Іще один кивок.

– Золота рибка?

– Ага.

– Курка?

– Курей не можна тримати вдома, – відказав Денні, швидко зиркаючи на неї. – Усі ж знають, що вони копирсаються в саду і все таке.

Іді була майже впевнена, що цією цінною інформацією володіють аж ніяк не всі, бо, на відміну від її найкращого друга Джека, обмаль людей тримають у садках курей. Вона всміхнулася.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

– Гаразд, а як щодо папуги?

– Папуга на ім'я Мері? Тепер ти верзеш дурниці, – проголосив малий. – Папужок називають Поллі.

– Справді?

Він рішуче кивнув.

– А вівцю? – запитала вона.

Денні спопеляв матір поглядом.

– Віслюка?

Ще один промовистий погляд.

– Я знаю! – Іді заплескала в долоні. – Коза! Я люблю кіз.

– Я віддаю перевагу цуценятам і кошенятам, – урочисто відказав малий. – Отже, можна?

Іді спохмурніла, її усмішка згасла.

– Денні, мені шкода, ти ж знаєш, що не можна. Ми ж обговорювали це раніше.

– Міс Гардінґ каже, що дискусія – це коли кожен отримує шанс висловити власну думку.

Денні випнув підборіддя, кидаючи на матір зухвалий погляд.

Іді знала, що в його класі створили дискусійну групу, щоб допомогти учням навчитися обґрунтовувати власну думку, і гадала, куди ж заведе ця розмова.

– Просто сказати «ні» – це не дискусія, – додав Денні.

А він таки правду каже, – подумала Іді, пишаючись розвитком його «навичок обговорення».

– Проте відповідь однак «ні», – лагідно сказала вона і поморщилася, коли малий уперіщив

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

маленьким кулачком по фігурі, яку складав, розбиваючи її на частини. Вона запитувала себе: залишковий це вияв дитячої істерики чи початок підліткової тривоги. Такі спалахи гніву були нетиповими для її зазвичай лагідного і доброго сина.

– Якщо ти закінчив гратися з лего, будь ласка, прибери, – спокійно сказала Іді, намагаючись не виказати перед Денні, що його роздратування засмутило її.

– Це нечесно, – пробурмотів хлопчик під ніс, і вона подумки з ним погодилася. Це було нечесно. Дитина повинна мати можливість завести хатнього улюбленця, проте її робота та їхній домовласник зробили це неможливим.

– Я погоджуюсь, Денні – сказала вона, – але життя часто нечесне.

Він уже був досить дорослим, щоб усвідомити правдивість цих слів. Хоч би як вона хотіла, щоб він якнайдовше залишався невинною й наївною дитиною, в довгостроковій перспективі її намагання захистити його від усіх клопотів йому б лише зашкодило. Іді хотіла, щоб син виріс стійким і здатним боротися з життєвими перешкодами, які, безсумнівно, постануть на його шляху. А щоб це сталося, він мусить затямити, що інколи йому відмовлятимуть через обставини, які неможливо змінити.

Іді подивилася на напівготову сукню перед собою й зітхнула. Їй подобалося проєктувати і шити весільні сукні й бачити радість на обличчях

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

наречених, проте заробляти вона б хотіла більше: достатньо для того, щоб придбати власний будинок та переїхати туди з цього маленького орендованого котеджу.

Проте власний будинок не розв'язував іншої проблеми жінки – проблеми часу. Часу Іді Адамс просто бракувало. Кожну годину, вільну від догляду Денні, вона присвячувала шиттю весільних суконь. Технічно замовлення були не її. Вони належали місіс Керрінгтон, власниці «Весільної крамнички» Мойрі, проте Іді відчувала, наче ці сукні її. Бо саме вона була тією, що разом із нареченою дарує сукні славне життя – із сувою тканини на полиці створює розкішне вбрання, яке б личило навіть королівні. Іді допомагала втілювати мрії в життя, і любила свою роботу. Здебільшого.

Ось тільки місіс Керрінгтон інколи було складно догодити. ГАРАЗД, майже завжди. Ця жінка була сварливою і вжитися з нею було геть непросто, але Іді почала працювати на неї невдовзі після народження Денні, і вже звикла. Утім, тривале знайомство не завжди полегшувало справу, якщо ту справу доводилося мати з шефинею.

Але коли йшлося про роботу, великого вибору в Іді не було. А ця лежала просто на порозі – у буквальному сенсі, тому що крамничка розташовувалася з іншого боку маленького подвір'я біля її котеджу, – натомість іншої роботи, яку можна виконувати у затишку власної домівки, було обмаль.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

На щастя, Денні вже відійшов від спалаху гніву через те, що йому не дозволили домашньої тваринки, і слухняно складав деталі конструктора лего в коробку.

– Якщо ти даси мені пів години, щоб закінчити зішпилювати, – сказала Іді, – ми прогуляємося до центру села і купимо тістечок до чаю.

– Ура! – Денні поплескав у долоні. – Купиш мені шматочок «наполеону»?

– Як іще щось залишилося, – відповіла Іді. Уже вечоріло, а в пекаря зазвичай мало що залишалося до кінця дня. Проте залишки випічки він часто продавав зі знижкою, просто щоб позбутися їх, а Іді добре знала, що кожна заощаджена копійчина допомагає зберегти їхні мізерні фінанси.

Денні кинув на неї погляд з-під лоба.

– Якщо ти даси мені грошей, я можу сходити зараз, – сказав він.

Іді зацікавіла.

Її син уперше запропонував сходити до пекаря самостійно. Колись це мало статися, подумала вона; потяг до самостійності неминучий і нестримний, проте вона ще не була готова до цього. Денні лише вісім (майже дев'ять, як він постійно нагадував їй). Він іще занадто малий, щоб ходити в центр самостійно, навіть якщо для цього треба лише повернути за ріг та трохи пройти. На вулиці надто багато людей, надто багато автомобілів; Денні ще не готовий до

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>